

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΕΚΟΥΣΙΑΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ

N.3869/2010

Αριθμός 1377/2023

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Ειρηνοδίκη Δήμητρα Βροχίδου, που ορίσθηκε από την Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Ειρηνοδικείου και την Γραμματέα Ασημίνα Καϊάφα - Σαροπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 31^η Μαΐου 2023, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ των διαδίκων:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1. Του του και της, Α.Φ.Μ. και 2. της του και της, Α.Φ.Μ., αμφότερων κατοίκων ... Θεσσαλονίκης, επί της οδού αριθμ., οι οποίοι παραστάθηκαν δια της πληρεξούσιας δικηγόρου τους, Ανδρομάχης Μουρατίδου (Α.Μ.: 610 Δ.Σ.Βέροιας).

ΤΩΝ ΚΑΘ ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ-ΜΕΤΕΧΟΥΣΩΝ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΠΙΣΤΩΤΡΙΩΝ, οι οποίες κατέστησαν διάδικοι μετά την νόμιμη κλήτευσή τους: 1. Της Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία «..... Α.Ε.», εδρεύουσα στην, οδός, αρ., όπως εκπροσωπείται νόμιμα, ως καθολική διάδοχος της Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία «..... Α.Ε.», λόγω συγχώνευσης με απορρόφηση της δεύτερης από την πρώτη, και ως καθολική διάδοχος του Πιστωτικού Ιδρύματος με την επωνυμία «.....», με έδρα την, οδός, αρ., η οποία δεν παραστάθηκε στη δίκη, 2. της Εταιρείας Διαχείρισης Απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις με την επωνυμία «..... ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ» με ΑΦΜ, που εδρεύει στη, οδός, αρ., νομίμως εκπροσωπούμενης, ως διαχειρίστρια των απαιτήσεων της αλλοδαπής Εταιρείας με την επωνυμία «.....» με έδρα τη, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, κατόπιν μεταβίβασης στην τελευταία δανείων από την πιστώτρια Τράπεζα με την επωνυμία

«.....», που εδρεύει στην, οδός, αρ., επίσης νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία δεν παραστάθηκε στη δίκη, 3. της Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στο, είναι νόμιμα εγκατεστημένη στην Ελλάδα και δη στην, οδός, αρ., ως ειδική διάδοχος της «.....» όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία δεν παραστάθηκε στη δίκη, 4. της Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία «..... Α.Ε.», εδρεύουσα στην, οδός αρ., νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία δεν παραστάθηκε στη δίκη, 5. της Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία «..... Α.Ε.» (πρώην «.... Α.Ε.»), που εδρεύει στην, οδός, αρ., όπως νόμιμα εκπροσωπείται, ως διαχειρίστρια της τιτλοποιημένης απαίτησης της «.....», η οποία δεν παραστάθηκε στη δίκη, 6. της Εταιρείας Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις με την επωνυμία «..... ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ» (πρώην επωνυμία «..... Ανώνυμη Εταιρεία Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις»), με έδρα την, οδός, αρ., νομίμως εκπροσωπούμενης, ως διαχειρίστρια των απαιτήσεων της Εταιρείας Ειδικού Σκοπού με την επωνυμία «.....» και με διακριτικό τίτλο «.....», εδρεύουσα στην, οδός, αρ., ..., όπως νόμιμα εκπροσωπείται, κατόπιν μεταβίβασης στην τελευταία δανείων από την πιστώτρια Τράπεζα «..... Α.Ε.» (πρώην «..... Α.Ε.»), που εδρεύει στην, οδός, αρ., όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία δεν παραστάθηκε στη δίκη, 7. της Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία «..... ΑΕ» η οποία εδρεύει στην, οδός, αρ., νομίμως εκπροσωπούμενης, ως ειδική διάδοχος επιμέρους δανειακών συμβάσεων από υποκαταστήματα στην Ελλάδα των Κυπριακών Τραπεζών «.....», «.....» και «.....», η οποία δεν παραστάθηκε στη δίκη, 8. της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «..... ΑΝΩΝΥΜΗ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ» και με διακριτικό τίτλο «..... Α.Ε.Δ.Α.Δ.Π» με ΑΦΜ εδρεύουσα στην, οδός, αρ., όπως νόμιμα εκπροσωπείται, ενεργούσας εν προκειμένω επ' ονόματι και για λογαριασμό της Εταιρείας με την επωνυμία «.....» με έδρα, οδός, η οποία κατέστη ειδικός διάδοχος της Ανώνυμης Τραπεζικής

Εταιρείας με την επωνυμία «..... ΑΕ» που εδρεύει στην, οδός, αρ., η οποία δεν παραστάθηκε στη δίκη.

Οι αιτούντες ζήτησαν να γίνει δεκτή, η από 04.04.2023 και με αριθμό έκθ. κατάθεσης δικογράφου ΕΑΚ:/06.04.2023 (ΓΑΚ:/06.04.2023) αίτησή τους, που απευθύνεται προς το Δικαστήριο αυτό για όσους λόγους επικαλούνται στο δικόγραφό τους, για τη συζήτηση της οποίας δικάσιμος ορίστηκε η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας. Κατά τη δικάσιμο αυτή και κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το σχετικό έκθεμα στη σειρά της, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως προαναφέρεται.

Η πληρεξούσια Δικηγόρος των αιτούντων που παραστάθηκε, κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, ανέπτυξε και προφορικά τους ισχυρισμούς της και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα κατέθεσε.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις με αριθμ./12.04.2023,/18.04.2023,/19.04.2023,/12.04.2023,/12.04.2023,/13.04.2023,/13.04.2023 και/13.04.2023 εκθέσεις επίδοσης, της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Πειραιώς με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών,, τις οποίες προσκομίζουν και επικαλούνται οι αιτούντες, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην πρώτη, δεύτερη, τρίτη, τέταρτη, πέμπτη, έκτη, έβδομη και όγδοη των καθ'ων η αίτηση (άρθρα 122 επ. 591 ΚΠολΔ). Οι τελευταίες όμως δεν εμφανίστηκαν κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου και ως εκ τούτου πρέπει αυτές να δικαστούν ερήμην και η συζήτηση της υπό κρίση αίτησης να προχωρήσει σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (αρ. 754 ΚΠολΔ).

Ι. Ο νόμος 3869/2010 έχει ως σκοπό να διευκολύνει την έστω και μερική εξόφληση των χρεών, στην οποία δεν θα μπορούσαν να προβούν

οι οφειλέτες χωρίς τη ρύθμιση, όπως και να τους ανακουφίσει, κατά το δυνατόν, από τη διαρκή πίεση των ατομικών καταδιώξεων. Δεν περιλαμβάνεται, όμως, στις επιδιώξεις του νομοθέτη η απαλλαγή από χρέη ή υπόλοιπά τους, Δικαστή αίτηση και ορίζεται δικάσιμος, όπως επίσης, ορίζονται τα πρόσωπα στα οποία πρέπει να κοινοποιηθεί η αίτηση, γιατί αυτά έχουν έννομο προς τούτο συμφέρον. Η υποχρέωση κοινοποιήσεως της αίτησης στους πιστωτές ορίζεται στο τελευταίο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου 11 του νόμου, αλλά προκύπτει και από το άρθρο 748 παρ. 3 του ΚΠολΔ. Τα πρόσωπα αυτά συνήθως είναι οι πιστωτές που μετείχαν στη ρύθμιση. Η αίτηση του οφειλέτη πρέπει να κοινοποιείται και στους εγγυητές και στους συνοφειλέτες (άρθρ. 12 του ν. 3869/2010). Αν το Δικαστήριο, επιλαμβανόμενο της υποθέσεως, κρίνει ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του νόμου, δέχεται την αίτηση, πιστοποιώντας την απαλλαγή από τα υπόλοιπα των χρεών, δηλαδή την απόσβεση ή άφεση του χρέους, με τη συνδρομή των προϋποθέσεων του νόμου. Η απόφαση του Δικαστηρίου είναι κατά τη φύση της αναγνωριστική και όχι διαπλαστική και οριστική, υποκείμενη σε έφεση από νομιμοποιούμενο διάδικο (β. Αθ. Κρητικό, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, εκδ. 2016, άρθρ. 4 σελ. 384 επ., Δ. Μακρή, Κατ' άρθρο ερμηνεία του ν. 3869/2010, έκδ. 2010, παρ. 152-156, Π. Αρβανιτάκη, Το διαδικαστικό πλαίσιο του ν. 3869/2010, Αρμ. 2010, 1461 επ., Α. Σιβιτανίδη, Ερμηνευτικά ζητήματα αναφορικά με τον ν. 3869/2010, ΝοΒ 2011, 656 επ.). Η κανονική εκτέλεση των υποχρεώσεων του οφειλέτη, ως προϋπόθεση της απαλλαγής του, κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρ. 11 παρ. 1 του νόμου, απαιτεί, βέβαια, την εντός του ταχθέντος με την απόφαση του Δικαστηρίου χρονικού διαστήματος καταβολή των ορισθέντων ποσών. Για την ταυτότητα του νομικού λόγου, η έννομη συνέπεια της απαλλαγής του οφειλέτη, επέρχεται και αν αυτός εκπληρώσει τις επιβληθείσες σε αυτόν υποχρεώσεις νωρίτερα, δηλαδή και πριν από την πάροδο του ορισθέντος δια της αποφάσεως διαστήματος.

II. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 316 του ΚΠολΔ, αν η απόφαση είναι διατυπωμένη με τρόπο που γεννά αμφιβολίες ή είναι ασαφής, το δικαστήριο που έχει εκδώσει μπορεί, αν το ζητήσει κάποιος

διάδικος, να την ερμηνεύσει με νέα απόφαση, έτσι που η έννοια της να γίνει αναμφίβολη, η ερμηνεία όμως δεν μπορεί ποτέ να αλλάξει το διατακτικό της αποφάσεως που ερμηνεύεται. Όπως προκύπτει από τη διάταξη αυτή, η ερμηνεία γίνεται από το ίδιο δικαστήριο που έχει εκδώσει την αρχική απόφαση και με την ίδια διαδικασία, χωρίς χρονικό περιορισμό και μόνον ύστερα από αίτημα διαδίκου και όχι αυτεπάγγελα. Η ερμηνεία αποβλέπει στην αποκατάσταση του αληθινού νοήματος της αποφάσεως, εφόσον αυτό δεν είναι κατανοητό από τους διαδίκους για το λόγο ότι η διατύπωση είναι ασαφής ή αμφίβολη και, έτσι, με την ερμηνεία αίρονται οι ασάφειες και οι αοριστίες της διατυπώσεως των σχετικών σημείων της αποφάσεως με την επεξήγηση της αληθούς έννοιας και την αποκατάσταση του ακριβούς νοήματος αυτών. Αμφίβολο, κατ' αρχήν, θεωρείται το νόημα της αποφάσεως, όταν η λεκτική διατύπωση, λόγω των όρων που χρησιμοποιήθηκαν, οδηγεί σε διάφορες ερμηνευτικές εκδοχές, ενώ η ασάφεια της αποφάσεως πρέπει να είναι τέτοια ώστε να δυσχεραίνεται ή να καθίσταται αδύνατη η κατανόηση αυτής ή η εκτέλεση της ή και η οριοθέτηση του ουσιαστικού δεδικασμένου που απορρέει απ' αυτή. Το δικαστήριο, ενώπιον του οποίου εισάγεται η αίτηση ερμηνείας δικαστικής αποφάσεως, θα εξετάσει, σε πρώτη φάση, αν πράγματι η απόφαση είναι ασαφής, αόριστη και με αμφίβολο νόημα. Μόνο τότε, ήτοι, αν διαγνωστεί ότι η απόφαση δεν είναι "σαφής" αλλά έχει ανάγκη ερμηνείας, θα προχωρήσει στην ερμηνεία της αποφάσεως, αναζητώντας την αληθινή βούληση του δικαστή (και όχι το νόημα της αποφάσεως καθ' εαυτό), λαμβάνοντας υπόψη, εφόσον είναι αναγκαίο, και τα διαδικαστικά έγγραφα της δίκης, κατά την οποία εκδόθηκε η ερμηνευμένη απόφαση (αγωγή, προτάσεις και λοιπά δικόγραφα της δίκης εκείνης). Δεν ερευνάται, δηλαδή, πώς θα ήταν ορθό να αποφανθεί το δικαστήριο κατά τη δίκη εκείνη, αλλά πώς πράγματι αποφάνθηκε. Νομικές ή ουσιαστικές πλημμέλειες της αποφάσεως δεν είναι δυνατόν να καλυφθούν με τη μέθοδο της ερμηνείας και, συνεπώς, δεν επιτρέπεται, κατά την ερμηνεία, η επανεκτίμηση των αποδείξεων που είχαν διεξαχθεί τότε, ούτε το δικαστήριο έχει εξουσία, με ερμηνεία ή προσθήκη νέας διατάξεως, να αλλοιώσει την ουσία της αποφάσεως και την έννοια αυτής, ούτε να

συμπληρώσει παραλείψεις σε αιτήματα που υποβλήθηκαν από τους διαδίκους, διότι αυτό αντίκειται στους κανόνες του δεδικασμένου. Το δικαστήριο, κατά την ερμηνεία της αποφάσεως του, περιορίζεται στην επεξήγηση της αληθινής έννοιας της, ήτοι στον καθορισμό των αόριστων και στην αποσαφήνιση των ασαφών σημείων του διατακτικού της ή και των αιτιολογιών της, όταν οι τελευταίες επέχουν θέσει διατακτικού, χωρίς όμως να αλλάξει το διατακτικό της αποφάσεως του (ΑΠ 1735/2014, ΑΠ 1235/2014). Επισημαίνεται ότι κατά τον συνδυασμό των προαναφερόμενων διατάξεων των άρθρων 315 και 316 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, όπου χωρεί διόρθωση δικαστικής αποφάσεως, δεν χωρεί ερμηνεία αυτής και αντίστροφα (ΑΠ 359/2017). Κατά την ερμηνεία, τέλος, αναζητείται η βούληση των δικαστών, που εξέδωσαν την ερμηνευμένη απόφαση, με βάση τα στοιχεία γενική της δίκης (ΑΠ 1479/2019, ΑΠ 962/2017, ΑΠ 75/2017). Σύμφωνα εξάλλου με την αιτιολογική έκθεση του Ν. 3869/2010 "Η εισοδηματική στενότητα, τα υψηλά επιτόκια στο χώρο ιδίως της καταναλωτικής πίστης, οι επιθετικές πρακτικές προώθησης των πιστώσεων, ατυχείς προγραμματισμοί, απρόβλεπτα γεγονότα στη ζωή των δανειοληπτών (απώλεια εργασίας κ.α.), αποτέλεσαν παράγοντες που, δρώντας υπό την απουσία θεσμών συμβουλευτικής υποστήριξης των καταναλωτών σε θέματα υπερχρέωσης, συνέβαλαν ανενόχλητα στην αυξανόμενη υπερχρέωση νοικοκυριών που, αδυνατώντας εν συνεχεία να αποπληρώσουν τα χρέη τους, υπέστησαν και υφίστανται, τις αλυσιδωτά επερχόμενες καταστροφικές συνέπειες της. Σημαντικό μέρος των πολιτών έχει οδηγηθεί σήμερα στην περιθωριοποίηση, καθώς, μη διαθέτοντας σοβαρή αγοραστική δύναμη και δυνατότητα απεγκλωβισμού από την υπερχρέωση, δεν είναι σε θέση να σχεδιάσει τη συμμετοχή του στην οικονομική και κοινωνική ζωή. Η υπερχρέωση αναδεικνύεται πλέον ως ένα από τα μεγαλύτερα κοινωνικά προβλήματα και στη χώρα μας και ως σύγχρονο κοινωνικό κράτος δικαίου έχουμε καθήκον να αντιμετωπίσουμε. Κανείς δεν μπορεί πια να αγνοεί την αδήριτη ανάγκη να δοθεί η πραγματική δυνατότητα στους υπερχρεωμένους καταναλωτές και επαγγελματίες να πραγματοποιήσουν πλέον ένα νέο οικονομικό ξεκίνημα στη ζωή τους... Η δυνατότητα της ρύθμισης, για το φυσικό πρόσωπο των

χρεών του, με απαλλαγή από αυτά βρίσκει τη νομιμοποίηση της ευθέως στο ίδιο κοινωνικό κράτος δικαίου, που επιτάσσει να μην εγκαταλειφθεί ο πολίτης σε μία χωρίς διέξοδο και προοπτική κατάσταση, από την οποία, άλλωστε, και οι πιστωτές δεν μπορούν να αντλήσουν κανένα κέρδος. Μία τέτοια αλλαγή χρεών δεν παύει όμως να εξυπηρετεί και το ευρύτερο γενικό συμφέρον, καθώς οι πολίτες επανακτούν ουσιαστικά μέσω των εν λόγω διαδικασιών την αγοραστική τους δύναμη προάγοντας την οικονομική και κοινωνική δραστηριότητα... στόχος των εν λόγω διατάξεων είναι η επανένταξη του υπερχρεωμένου πολίτη στην οικονομική και κοινωνική ζωή με την επανάκτηση της οικονομικής ελευθερίας που συνεπάγεται η εξάλειψη των χρεών που αδυνατεί να αποπληρώσει. Η συλλογική ικανοποίηση των πιστωτών αποβλέπει εν προκειμένω στη δυνατότητα μιας δεύτερης ευκαιρίας στο υπερχρεωμένο φυσικό πρόσωπο για ένα νέο οικονομικό ξεκίνημα, χωρίς τα ανυπέρβλητα βάρη του παρελθόντος, με τη δυνατότητα απαλλαγής από υπερχρεώσεις που έχει αναλάβει, εφόσον για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα εξαντλήσει τις δυνατότητες ικανοποίησης των πιστωτών του. Η (μερική έστω) ικανοποίηση των πιστωτών από το εισόδημα του οφειλέτη για μία συγκεκριμένη χρονική περίοδο προβάλλει ως δοκιμασία και επίδοση του οφειλέτη προκειμένου να επιτύχει με το πέρας αυτής το ευεργετικό αποτέλεσμα της απαλλαγής των χρεών. Το νομοσχέδιο δίνει μία ρεαλιστική προοπτική απεγκλωβισμού από τα χρέη σε όλους τους υπερχρεωμένους πολίτες. Διασφαλίζει στα υπερχρεωμένα νοικοκυριά που θα θελήσουν να αξιοποιήσουν τις ρυθμίσεις του σχεδίου νόμου ένα ελάχιστο επίπεδο οικονομικής διαβίωσης. Με μία πρωτοποριακή ρύθμιση λαμβάνει ιδιαίτερη μέριμνα για τη διατήρηση και προστασία της κύριας κατοικίας των οφειλετών, αφού επιτρέπει σε αυτούς να την εξαιρέσουν από την ρευστοποίηση της

περιουσίας τους, τούτο δε υπό όρους και διαδικασίες που δεν θίγουν τα συμφέροντα των πιστωτών".

III. Από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 8 παρ. 4 του ν. 3869/2010 και 758 ΚΠολΔ προκύπτει ότι οι εκδοθείσες κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας οριστικές αποφάσεις για τη ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά, μπορούν με αίτηση διαδίκου μετά τη δημοσίευσή τους να ανακληθούν ή να μεταρρυθμιστούν από το Δικαστήριο που τις εξέδωσε, αν προκύψουν νέα πραγματικά περιστατικά ή μεταβολές της περιουσιακής κατάστασης και των εισοδημάτων του οφειλέτη, εξαιτίας των οποίων μεταβλήθηκαν μεταγενέστερα οι συνθήκες κάτω από τις οποίες εκδόθηκε η απόφαση. Τούτο διότι στις δίκες της εκούσιας δικαιοδοσίας δεν γίνεται δεσμευτική διάγνωση εννόμων σχέσεων, όπως ισχύει στις διαγνωστικές δίκες της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, αλλά διατάσσονται τα κατάλληλα ρυθμιστικά μέτρα σε σχέση με τη νομική κατάσταση και λειτουργία φυσικού προσώπου. Συνεπώς, ο σκοπός της ρύθμισης αυτής είναι η προσαρμογή των ρυθμιστικών μέτρων στις εκάστοτε μεταβαλλόμενες πραγματικές καταστάσεις προς πραγμάτωση του σκοπού της, προς επέλευση δηλαδή του ρυθμιστικού αποτελέσματος (βλ. ΑΠ 640/2003). Ως νέα πραγματικά περιστατικά νοούνται τόσο τα οψιγενή, ήτοι νέα περιστατικά που προέκυψαν μετά την έκδοση της απόφασης και ήταν άγνωστα στο Δικαστήριο επειδή έλαβαν χώρα μεταγενέστερα, όσο και τα οψιφανή ήτοι εκείνα τα οποία δεν ήταν γνωστά στην πρώτη δίκη μολονότι είχαν λάβει χώρα ακόμη κι αν αυτό οφείλεται σε υπαιτιότητα του οφειλέτη (βλ. σχετ. και ΑΠ 1133/1994 ΕλλΔνη 37 (1996), σελ. 1069-1070, ΜΠρΛαμ69/2022, ΕιρΛερ40/2021 δημ. αμφ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τα νέα πραγματικά περιστατικά πρέπει να είναι, κατ' εύλογη κρίση, σημαντικά με ουσιώδη και αποφασιστική επιρροή στην έκβαση της δίκης, να προσδίδουν διαφορετική πραγματική εικόνα από εκείνη που είχε δεχθεί το δικαστήριο και να ανατρέπουν ή να διαφοροποιούν σημαντικά τη βάση επί της οποίας στηρίχθηκε η απόφασή του (ΜΠρΠατ403/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Διαφορετική είναι η περίπτωση

εκείνη κατά την οποία τα γεγονότα είχαν μεν τότε προβληθεί στη δίκη (προτάσεις, καταχώριση στα πρακτικά), όμως δεν είχαν αξιολογηθεί από το δικαστήριο ή είχαν εσφαλμένως αξιολογηθεί. Είναι πρόδηλο ότι στην έννοια της εμφανίσεως νέων πραγματικών περιστατικών και της μεταβολής των συνθηκών δεν συμπεριλαμβάνονται οι νομικές πλημμέλειες της απόφασης, ούτε και η διαφορετική στάθμιση ή αξιολόγηση εκ μέρους των ενδιαφερομένων της πραγματικής καταστάσεως, βάσει της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της οποίας ζητείται η ανάκληση (ΕφΠειρ 678/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Μόνη διέξοδος στις παραπάνω περιπτώσεις είναι η προσβολή της εσφαλμένης αποφάσεως με τα εκάστοτε επιτρεπόμενα ένδικα μέσα, κυρίως έφεση (ΑΠ 640/2003 ΕΛΛΔνη 45.1347, ΕφΠειρ 104/2013 Δνη 2014.131, ΕφΝαυπλ 304/2000 ΕΕμπΔ ΝΔ.774, ΕφΑθ 9707/1999 ΕΛΛΔνη 41,1394, ΕιρΑθ 102/2013 ΕΠολΔ 2013.413, Κρητικός, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, 3η έκδοση, άρθρο 8, αρ. 103, σελ. 297, Μαργαρίτης, Ερμηνεία ΚΠολΔ, έκδ. 2012, τόμος II, άρθρο 758, αρ. 3, σελ. 309, Μπέης, ΠολΔ, άρθρο 758, παρ. 3, αρ. 16, σελ. 326 και 330). Μεταβολή μπορεί να προκύπτει όχι μόνο από την επιγένεση νέων περιστατικών, αλλά και από άλλες αφορμές ή αιτίες, όπως από την εξέλιξη ενός θεσμού, την εμφάνιση νέων αναγκών κ.λπ., σε αυτή δε την μεταβολή των συνθηκών μπορεί να εντάσσεται και η μεταβολή του νομοθετικού καθεστώτος υπό την ισχύ του οποίου εκδόθηκε η απόφαση ή και η μεταστροφή της νομολογίας σε σχέση με νομικό ζήτημα που τέθηκε υπόψη του (ΑΠ 353/2012, ΜΠρΛαμ69/2022 δημ. αμφ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Περαιτέρω, μέχρι την τροποποίηση του νόμου 3869/2010 από τις διατάξεις του ν. 4549/2018, κατά την κρατούσα άποψη που διατυπώθηκε στη νομολογία και θεωρία, με την οποία συντάσσεται και το παρόν Δικαστήριο, η δυνατότητα τροποποίησης που στηρίζεται στην παρ. 4 του άρθρου 8 του ν. 3869/2010 αναφερόταν στη ρύθμιση της δικαστικής αποφάσεως που αφορά τα ποσά των μηνιαίων καταβολών στο πλαίσιο της παρ. 2 του άρθρου 8 του νόμου και δεν χωρούσε ανάλογη εφαρμογή στην περίπτωση του άρθρου 9 παρ. 2 για τη διάσωση της κύριας κατοικίας του οφειλέτη. Τούτο, διότι η ρύθμιση της παρ. 2 του άρθρου 9 ν.3869/2010

είναι ανεξάρτητη της προβλεπόμενης από την διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 8 ν. 3869/2010 (ΕιρΚορ995/2020, ΕιρΑθ4760/2018, ΕιρΠατρ718/2017, ΕιρΠατρ1027/2017, ΕιρΧαν 573/2015 δημ. όλες σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Για την εξαίρεση από την εκποίηση της κύριας κατοικίας του οφειλέτη, ο νόμος δεν παραθέτει κριτήρια για τον καθορισμό του ύψους των μηνιαίων καταβολών αφού ο οφειλέτης στην περίπτωση αυτή είναι αναγκασμένος να καταβάλλει τις δόσεις αυτές (προκειμένου να αποφύγει την εκποίηση) έστω και αν έχει ελάχιστα εισοδήματα μόλις επαρκούντα για τη διαβίωσή του. Άλλωστε, ο οφειλέτης δεν είναι υποχρεωμένος να επιλέξει τη ρύθμιση του άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010 αν δεν δύναται να καταβάλλει τις αντίστοιχες μηνιαίες δόσεις αλλά μπορεί να αρκестεί στην εκποίηση του ανωτέρω ακινήτου του κατά την παρ. 1 του άρθρου 9 ν. 3869/2010, ώστε να απαλλαγεί από τα χρέη του (ΑΠ418/2019, ΑΠ52/2019, μειοψ. άποψη της εισηγήτριας στην ΑΠ120/2020, ΕιρΠατ354/2020, ΕιρΠατ 180/2020, ΕιρΠατρ718/2017 δημ. όλες σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ δημ. όλες σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ. Βλ. όμως και αντίθετη νομολογία: ΑΠ120/2020 (πλειοψ.), ΕιρΠατρ. 1006/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνεπώς, οι οικονομικές δυνατότητες και η πηγή ή ο τρόπος αποπληρωμής των μηνιαίων καταβολών για την διάσωση της κύριας κατοικίας είναι αδιάφορες (Βλ. Ι. Βενιέρης σε Εφαρμογή του ν. 3869/2010 για τα Υπερχρεωμένα Φυσικά Πρόσωπα 3η έκδοση σελ 618). Αυτό δεν σημαίνει ότι ο δικαστής ορίζοντας το ποσοστό αποπληρωμής, θα παραβλέψει την αξιολόγηση ειδικών συνθηκών όπως η ηλικία, προβλήματα υγείας, απλά η κρίση του ως προς το τι πρέπει να πληρώσει ο οφειλέτης είναι στατική και μη μεταβλητή.

Συνεπώς, το νόημα της ρύθμισης του άρθρου 9 παρ. 2 του ν. 3869/2010 μέχρι την τροποποίηση του ν. 4549/2018 ήταν ότι εφόσον προβάλλεται αίτημα εξαίρεσης της κύριας κατοικίας και διαταχθεί η διάσωσή της με την έκδοση οριστικής απόφασης που διατάζει την καταβολή συγκεκριμένου ύψους δόσεων, ο οφειλέτης δεν μπορεί να απόσχει και να ζητήσει μεταρρύθμιση της αρχικής απόφασης αν μειωθεί το εισόδημά του μελλοντικώς (Βλ. Ι. Βενιέρης σε Εφαρμογή του Ν

3869/2010 για τα Υπερχρεωμένα Φυσικά Πρόσωπα 3η έκδοση σελ 618). Μεταβολή της ρύθμισης του άρθρου 9 παρ. 2 ν. 3869/2010 (και μείωση των δόσεων συνεπεία αυτής) δεν μπορούσε να συντελεσθεί ούτε μέσω της μείωσης, είτε της εμπορικής, υπό το προγενέστερο δίκαιο του ν. 3869/2010, είτε της αντικειμενικής, υπό το δίκαιο του ν. 4161/2013, αξίας της πρώτης κατοικίας είτε της εμπορικής υπό το δίκαιο του ν. 4346/2015, με βάση το άρθρο 758 ΚΠολΔ καθώς διαφορετικά η δυνατότητα τροποποίησης θα ήταν κατά πολύ ευρύτερη και η τυχόν υλοποίησή της θα προκαλούσε συνεχείς ανατροπές της γενομένης ρυθμίσεως.

Ειδικότερα, από το έτος 2010 όταν και τέθηκε σε ισχύ ο ν. 3869/2010 έως σήμερα, έχουν ισχύσει τρεις διαφορετικές ρυθμίσεις αναφορικά με την προστασία της κύριας κατοικίας. Ο ν. 3869/2010 προέβλεπε αρχικά την διάσωση της κύριας κατοικίας με την παράλληλη ικανοποίηση των πιστωτών καταβάλλοντας το 85% της εμπορικής αξίας του ακινήτου. Με τον ν. 4161/2013 εισήχθη νέα ρύθμιση η οποία καθόριζε την διάσωση της κύριας κατοικίας καταβάλλοντας το 80% της αντικειμενικής αξίας του ακινήτου. Η ρύθμιση μάλιστα αυτή, κατά ρητή πρόβλεψη του νόμου καταλάμβανε και τις εκκρεμείς αιτήσεις, ήτοι αυτές που είχαν κατατεθεί έως 13-6-2013. Ακολούθως, για τις αιτήσεις που κατατέθηκαν το χρονικό διάστημα από 19-8-2015 μέχρι 31-12-2015, βρίσκει εφαρμογή ο ν. 4336/2015, ενώ από 1-1-2016 ισχύει ο νόμος 4346/2015, με τον οποίο προβλέπεται ότι η ικανοποίηση των πιστωτών θα επέλθει καταβάλλοντας ποσό ίσο της εμπορικής αξίας μείον τα έξοδα εκτέλεσης. Αν όμως κάθε φορά που θα μεταβαλλόταν η αντικειμενική αξία του ακινήτου ή θα επέρχεται νομοθετική μεταβολή ως προς τις προϋποθέσεις προστασίας της κύριας κατοικίας μπορούσε ο διάδικος που πίστευε ότι θα αποκόμιζε όφελος από τη μεταβολή να ζητήσει την τροποποίηση της αποφάσεως, τότε αυτό θα ανέτρεπε τη βεβαιότητα και την ασφάλεια δικαίου, καθώς θα επέτρεπε την αλλαγή των μηνιαίων δόσεων και του χρόνου καταβολής όχι μόνο άπαξ, αλλά πολλές φορές. Τέτοιο όμως αποτέλεσμα δεν ανέχεται η επιβαλλόμενη σταθερότητα και ασφάλεια δικαίου που πρέπει να διακρίνει τη γενομένη ρύθμιση

(ΕφΠατρ403/2020, ΜονΠρωτ939/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜονΠρωτ2728/2017αδημ., Ειρ995/2020, ΕιρΑθ4760/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ ΕιρΚορ995/2020, ΕιρΑθ4760/2018, ΕιρΠατρ718/2017, ΕιρΠατρ 1027/2017, ΕιρΧαν573/2015 δημ. όλες σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕιρΑθ414/2012 ΧρΙΔ 2013,210, Αθ. Κρητικός σε Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων 3η έκδοση, σελ. 346, βλ. όμως και αντίθετη νομολογία: ΕιρΘες6771/2017, ΕιρΚορ175/2017, ΕιρΣερ71/2013 δημ. όλες σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Ήδη, όμως, με τη νέα παρ. 6 εδ. α του άρθρου 9 του ν. 3869/2010 που προστέθηκε με την παρ.6 άρθρου 62 ν.4549/2018 και η οποία, δυνάμει της παρ. 11 του άρθρου 68 του ν. 4549/18, εφαρμόζεται και σε υποθέσεις επί των οποίων δημοσιεύθηκε απόφαση πριν την έναρξη ισχύος του, προβλέπεται ότι οι παράγραφοι 3 έως 6 του άρθρου 8 εφαρμόζονται και στο σχέδιο διευθέτησης οφειλών του άρθρου αυτού (άρθρου 9). Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του νόμου, αρχικώς επιβεβαιώνεται η μέχρι τώρα διαμορφωθείσα στη νομολογία άποψη, ότι δηλαδή, μέχρι την εισαγωγή της ως άνω διάταξης, μεταρρύθμιση μπορούσε να επέλθει μόνο ως προς τη ρύθμιση του άρθρου 8. Πέραν όμως αυτού, επιβεβαιώνεται η πρόθεση του νομοθέτη, πλέον να παρέχει τη δυνατότητα σε όλους τους διαδικούς να ζητήσουν μεταρρύθμιση του σχεδίου διευθέτησης οφειλών του άρθρου 9, εφόσον όμως αυτή υπαγορεύεται από μεταγενέστερα γεγονότα. Η έλλειψη δυνατότητας μεταρρύθμισης του σχεδίου διευθέτησης οφειλών του άρθρου 9 καθιστούσε αυτό δύσκαμπτο είτε γιατί οι οφειλέτες ευρισκόμενοι αντιμέτωποι με κάποια δυσμενή μεταβολή της οικονομικής τους κατάστασης κινδύνευαν να απολέσουν τη προστασία της κύριας κατοικίας τους, είτε γιατί παρά τη βελτίωση της ικανότητας αποπληρωμής των οφειλετών, οι πιστωτές δεν ήταν σε θέση να επιδιώξουν μεταρρύθμιση με αποτέλεσμα να υφίστανται ζημία. Ωστόσο, με την παρ. 6 εδ. β του άρθρου 9 του ν. 3869/2010, εισάγεται ένας σημαντικός περιορισμός. Ειδικότερα, όπως αναφέρει η αιτιολογική σκέψη του νόμου 4549/2018 «για να διατηρηθεί ο μεταρρυθμιστικός χαρακτήρας του αιτήματος και να μην δοθεί η δυνατότητα καταστρατήγησης των μεταβατικών διατάξεων των νόμων, που κατά

καιρούς τροποποίησαν την παρ. 2 του άρθρου 9 του ν. 3869/2010, προβλέπεται ρητώς ότι το σχέδιο διευθέτησης οφειλών, και μετά τη μεταρρυθμίση του, θα παραμένει εντός των ορίων που θέτει η παρ. 2 του άρθρου 9 του ν. 3869/2010, όπως αυτό εφαρμόστηκε από τη μεταρρυθμιζόμενη απόφαση». Αν επομένως π.χ. η μεταρρυθμιζόμενη απόφαση εφάρμοσε τον ν. 3869/2010, ως ίσχυε με τον ν. 4161/2013, και όρισε καταβολές μόνο στον εμπραγμάτως εξασφαλισμένο και στο 80% της αντικειμενικής αξίας της εξαιρούμενης από την ρευστοποίηση κύριας κατοικίας του αιτούντος, τότε και η μεταρρυθμιστική απόφαση δεν θα αφίσταται αυτών και θα ορίζει το ίδιο. Θα μπορεί, δηλαδή, ενδεχομένως να αυξήσει το χρόνο καταβολών και πέραν του νομίμου ορίου, ώστε η δόση να ανταποκρίνεται στα εισοδήματα του υπερχρεωμένου, ορίζοντας ακόμη και μηδενικές καταβολές για κάποιο χρονικό διάστημα. Σε κάθε περίπτωση όμως η μεταρρυθμιστική απόφαση δεσμεύεται από τη ρύθμιση που όρισε η μεταρρυθμιζόμενη ως προς το υποχρεωτικό αντάλλαγμα της διάσωσης της κατοικίας (Αθ. Κρητικός Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων, συμπλήρωμα στην 4η έκδοση έτους 2016, σελ. 131). Επομένως, το ύψος των μηνιαίων καταβολών για την εξαίρεση από την εκποίηση της κύριας κατοικίας δύναται να μεταβάλλεται στη μεταρρυθμιστική δίκη της ως άνω νέας παρ. 6 του άρθρου 9 του ν. 3869/2010, ανεξαρτήτως εάν κατά την εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 9 του ν. 3869/2010 ορίστηκαν από το Δικαστήριο μηνιαίες καταβολές που δεν εξαρτήθηκαν από τα εισοδήματα του αιτούντος οφειλέτη (ΜΠρΛαμ 189/2022, ΕιρΠαγ 14/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕιρΘες644/2019 αδημ.).

Με την υπό κρίση αίτησή τους, οι αιτούντες εκθέτουν ότι επί της με αριθμ. έκθεσης κατάθεσης/....12.2013 αίτησής τους για τη ρύθμιση των οφειλών τους κατ' άρθρο 4 του Ν. 3869/2010, η οποία συζητήθηκε κατά τη δικάσιμο της 24^{ης} Νοεμβρίου 2017, εκδόθηκε η με αριθ. 1922/2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης με την οποία ρυθμίσθηκαν οι οφειλές τους προς τις καθ' ων η αίτηση με την εκ μέρους των αιτούντων, επί πενταετία και μετά το συνυπολογισμό του χρονικού διαστήματος των 50 μηνών κατά τους οποίους προέβησαν σε καταβολές των δόσεων στα πλαίσια χορήγησης της προσωρινής διαταγής,

ήτοι για 10 μήνες, καταβολή των μηνιαίων δόσεων προς τις καθ' ων κατ' άρθρο 8 παρ. 2 του Ν. 3869/2010 καθώς και για την δεύτερη των αιτούντων του ποσού της διαφοράς που προέκυψε από το γεγονός ότι το ποσό των δόσεων που ορίστηκαν με την προσωρινή διαταγή υπολειπόταν του ποσού των δόσεων που υποχρεώθηκε με την ανωτέρω απόφαση όπως αναλυτικά εκτίθεται στην υπό κρίση αίτηση. Ότι οι αιτούντες έχουν τηρήσει πλήρως τις εκ της ως άνω απόφασης υποχρεώσεις τους στις καθ' ων και ότι έχουν καταβάλει το σύνολο των μηνιαίων δόσεων και του ποσού της διαφοράς, όπως αυτά είχαν διαταχθεί από το Δικαστήριο. Περαιτέρω, με την ανωτέρω απόφαση εξαιρέθηκε της εκποίησης η κύρια κατοικία της δεύτερης των αιτούντων, για τη διάσωση της οποίας υποχρεώθηκε στην καταβολή του συνολικού ποσού των 61.947,80 ευρώ, για χρονικό διάστημα 240 μηνών, ύψους έκαστης μηνιαίας δόσης 258,12 ευρώ, καταβλητέο εντός του πρώτου πενθημέρου έκαστου μηνός προς τις πιστώτριες ως εξής: α) προς την ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «.....», το ποσό των 249,22 ευρώ, β) προς την ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 6,56 ευρώ και γ) προς την ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 2,34 ευρώ. Η καταβολή των μηνιαίων αυτών δόσεων ορίστηκε να ξεκινήσει την πρώτη ημέρα του πρώτου μήνα μετά τη δημοσίευση της ανωτέρω απόφασης, η δε αποπληρωμή του ανωτέρω ποσού ορίστηκε να γίνει εντόκως, χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου, με το κυμαινόμενο επιτόκιο, που ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησεως της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Με βάση το ιστορικό αυτό ζητούν: α) να πιστοποιηθεί η απαλλαγή τους από κάθε τυχόν υφιστάμενο υπόλοιπο των χρεών τους έναντι των καθ' ων πιστωτών κατ' άρθρο 11 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 για τους λόγους που προσδιορίζουν στο υπό κρίση δικόγραφο, β) να ερμηνευτεί η υπ' αριθμ. 1922/2018 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου ως προς το σημείο που ορίζει ότι η δόση του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010 «θα γίνει χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού

δανείου, με το κυμαινόμενο επιτόκιο, που θα ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδοτήσεως της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας» και συγκεκριμένα, κατ' αληθή εκτίμηση του κρινόμενου δικογράφου, θα πρέπει να ερμηνευτεί, εάν το επιτόκιο θα πρέπει να υπολογίζεται στην εκάστοτε μηνιαία δόση που επιβλήθηκε από το Δικαστήριο ή στο συνολικό κεφάλαιο που ρυθμίστηκε, δηλαδή εν προκειμένω στο συνολικό ποσό των 61.947,80€ και γ) τέλος, λόγω της ραγδαίας αύξησης του επιτοκίου εξαιτίας της οποίας αυξήθηκε και το ποσό της μηνιαίας δόσης που καταβάλει η αιτούσα για τη διάσωση της κύριας κατοικίας της αλλά και για τους υπόλοιπους λόγους που αναφέρει στο υπό κρίση δικόγραφο της, να μεταρρυθμιστεί η υπ' αριθ. 1922/2018 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, ώστε να οριστεί ότι η καταβολή των δόσεων του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010 θα γίνεται με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με σταθερό επιτόκιο, αρχόμενης της εν λόγω μεταρρύθμισης από το χρόνο έκδοσης της υπό μεταρρύθμιση απόφασης, ήτοι την 31^η.05.2018, άλλως από το χρόνο έναρξης των καταβολών του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, ήτοι την 01^η.04.2020 άλλως από το χρόνο κατάθεση της ένδικης αίτησης άλλως από το χρόνο έκδοσης της παρούσας απόφασης.

Με το περιεχόμενο αυτό και αιτήματα η υπό κρίση αίτηση αρμόδια καθ' ύλην και κατά τόπο φέρεται για συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρο 3 Ν. 3869/2010, άρθρο 317 παρ. 2 ΚΠολΔ) που εξέδωσε την υπό μεταρρύθμιση με αριθμό 1922/2018 απόφαση υπαγωγής των αιτούντων δανειοληπτών στις ευεργετικές διατάξεις του Ν. 3869/2010, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας των άρθρων 318 παρ. 1 εδ. α' και 741 επ. ΚΠολΔ, δεδομένου ότι από την, κατ' άρθρο 13 του Ν. 3869/2010, αυτεπάγγελτη έρευνα του Δικαστηρίου, διαπιστώθηκε ότι για τους αιτούντες δεν έχει εκδοθεί άλλη απόφαση περί απαλλαγής από τις οφειλές τους. Εξάλλου, η υπό κρίση αίτηση είναι ορισμένη και νόμιμη ερειδόμενη στις διατάξεις των αρ. 8 παρ. 2, 11 παρ. 1 εδ. β' του Ν. 3869/2010 (όπως η παρ. 1 του άρθρου 11 αντικαταστάθηκε με το άρθρο

64 παρ. 1 του Ν. 4549/2018 (ΦΕΚ Α'/105/14.06.2018)), 218 και 316 ΚΠολΔ πλην του αιτήματος να μεταρρυθμιστεί η απόφαση ορίζοντας ότι η καταβολή των δόσεων του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010 θα γίνεται με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με σταθερό επιτόκιο, όπως προκύπτει από το στατιστικό δελτίο της τράπεζας της Ελλάδος και χωρίς ανατοκισμό καθώς σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην υπό στοιχείο ΙΙΙ νομική σκέψη της παρούσας, με τη νέα παρ. 6 εδ. α του άρθρου 9 του ν. 3869/2010 που προστέθηκε με την παρ.6 άρθρου 62 ν. 4549/2018 χωρεί πλέον μεταρρύθμιση της ρύθμισης του άρθρου 9 παρ. 2, όμως η μεταρρυθμιστική απόφαση δεσμεύεται από τη ρύθμιση που όρισε η μεταρρυθμιζόμενη ως προς το υποχρεωτικό αντάλλαγμα της διάσωσης της κατοικίας, στο οποίο περιλαμβάνεται και το είδος του επιτοκίου υπό την έννοια ότι η μεταρρυθμιστική απόφαση δεν μπορεί να καθορίσει ποσό διαφορετικό, απλώς εκτιμώντας τα εισοδήματα του οφειλέτη. Δύναται όμως να καθορίσει ακόμη και μηδενικές ή έστω πολύ μικρές δόσεις για κάποιο χρονικό διάστημα που δικαιολογείται η αδυναμία του οφειλέτη, παράλληλα δε μπορεί -επιμηκύνοντας το χρόνο της ρύθμισης ακόμη και πέρα της 20ετίας- να καθορίσει δόσεις προσαρμοζόμενες στην οικονομική δυνατότητά του. Συνεπώς, με το εν λόγω αίτημά της η αιτούσα επιζητά ουσιαστικά να καταβάλει για τη διάσωση της κύριας κατοικίας της ποσό που αντιστοιχεί σε ποσοστό κατώτερο του 80% της αντικειμενικής αξίας της κατοικίας της, πράγμα το οποίο είναι μη νόμιμο. Επιπρόσθετα, από την επισκόπηση της μεταρρυθμιζόμενης απόφασης με αριθμό 1992/2018 προκύπτει ότι η με αριθμό καταθ. /19.12.2013 αίτηση της αιτούσας περί υπαγωγής της στις διατάξεις του ν. 3869/2010 εκδικάστηκε υπό την ισχύ του νόμου 4161/2013 ο οποίος όριζε ως ελάχιστο αντάλλαγμα για την εξαίρεση από την κύρια κατοικία την καταβολή ποσού που ανέρχεται στο 80% της αντικειμενικής αξίας της. Πέραν ότι emphaticά το παρόν Δικαστήριο με την μεταρρυθμιζόμενη απόφασή του δικαιολόγησε ότι το ποσό αυτό δεν μπορεί να είναι μικρότερο του ως άνω ορίου, σε κάθε περίπτωση η αιτούσα δεν επικαλέστηκε ότι υπήρξε τυχόν σφάλμα ως προς τον υπολογισμό της αξίας του ακινήτου το οποίο έγινε αντιληπτό από εκείνην σε χρόνο μεταγενέστερο εκείνου της δημοσίευσης της ως άνω

απόφασης (βλ. ΕιρΛερ 40/2021 ο.π.) ώστε η μεταρρύθμιση της απόφασης να μπορεί να θεμελιωθεί σε νέο περιστατικό προϋπάρχον μεν της δίκης, το οποίο όμως δεν ετέθη για οποιοδήποτε λόγο υπόψη του δικαστηρίου και που μπορούσε να δικαιολογήσει κατά τρόπο εξαιρετικό τον καθορισμό του ανταλλάγματος σε ποσοστό μικρότερο του 80% της αντικειμενικής. Αντιθέτως, από την επισκόπηση του υπό κρίση δικογράφου, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι επήλθε μεταβολή των πραγματικών περιστατικών που επηρεάζουν τη δυνατότητα της μηνιαίας αποπληρωμής των δόσεων που ορίστηκαν για την εξαίρεση της κύριας κατοικίας της από την εκποίηση, επικαλούμενη κατ' αρχήν την ραγδαία αύξηση του ποσού της μηνιαίας δόσης που καταβάλει η αιτούσα για την προστασία της κύριας κατοικίας της λόγω αύξησης του επιτοκίου καθώς και την αδυναμία της να ενημερώνεται από τις πιστώτριες για το ακριβές ποσό της μηνιαίας δόσης, όπως έχει διαμορφωθεί κάθε φορά λόγω της μεταβολής του επιτοκίου. Ωστόσο, όπως προελέχθη το παρόν Δικαστήριο δεσμεύεται από το Νόμο που εφάρμοσε το Δικαστήριο της μεταρρυθμιζόμενης απόφασης καθώς σε διαφορετική περίπτωση αν κάθε φορά που γινόταν κάποια νομοθετική μεταβολή για τις προϋποθέσεις εξαίρεσης της κύριας κατοικίας μπορούσε ο διάδικος που πίστευε ότι θα αποκόμιζε όφελος από τη μεταβολή να ζητήσει την τροποποίηση της αποφάσεως, τότε αυτό θα ανέτρεπε τη βεβαιότητα και την ασφάλεια δικαίου, καθώς θα επέτρεπε την αλλαγή των μηνιαίων δόσεων, του χρόνου και του τρόπου καταβολής όχι μόνο άπαξ, αλλά πολλές φορές, προκαλώντας ανασφάλεια δικαίου. Εξάλλου σύμφωνα με τα όσα αναπτύχθηκαν στην υπό στοιχείο III νομική σκέψη της παρούσας, η μόνη ανεκτή μεταρρύθμιση της απόφασης για τις δόσεις του άρθρου 9 του Ν. 3869/2010, όπως προελέχθη, είναι το Δικαστήριο να αυξήσει το χρόνο καταβολών και πέραν του νομίμου ορίου, ώστε η δόση να ανταποκρίνεται στα εισοδήματα του υπερχρεωμένου, ορίζοντας ακόμη και μηδενικές καταβολές για κάποιο χρονικό διάστημα. Πρέπει επομένως κατά τα μέρη που κρίθηκε νόμιμη να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από το σύνολο των εγγράφων που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, καθώς και από εκείνα, που απλώς προσκομίζονται

στο δικαστήριο, χωρίς να γίνεται επίκληση τους, τα αυτεπαγγέλτως συλλεχθέντα - παραδεκτά, όπως προκύπτει από τα άρθρα 744 και 759 παράγραφος 3 του ΚΠολΔ, τις ομολογίες που συνάγονται από τους ιοχυρισμούς των διαδικών (άρθ. 261 ΚΠολΔ) σε συνδυασμό με τα διδάγματα κοινής πείρας που το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του αυτεπάγγελτα (άρθ. 336 ΚΠολΔ)- αποδείχθηκαν κατά την κρίση του δικαστηρίου τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι αιτούντες κατέθεσαν την από12.2013 και με αριθ. έκθεσης κατάθεσης/.....12.2013 αίτησή τους περί δικαστικής ρύθμισης των χρεών τους σύμφωνα με τον Ν. 3869/2010. Επί της αίτησης αυτής, για τη συζήτηση της οποίας είχε οριστεί αρχικώς δικάσιμος η 13^η.10.2021 και ακολούθως με την υπ' αριθμ./2017 πράξη περί αυτεπάγγελτου επαναπροσδιορισμού συζήτησης της Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, η συζήτηση αυτής επαναπροσδιορίστηκε αυτεπαγγέλτως για τις 24.11.2017, οπότε συζητήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και εκδόθηκε η με αριθμ. 1922/31.05.2018 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου (διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας), με την οποία έγινε δεκτή η ως άνω αίτησή τους ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα και ρυθμίσθηκαν οι οφειλές των αιτούντων προς τις καθ' ων η αίτηση. Ειδικότερα, για τον πρώτο των αιτούντων ρυθμίσθηκαν τα χρέη του κατ' άρθρο 8 παρ. 5 του Ν. 3869/2010 με την καταβολή μηδενικών μηνιαίων δόσεων προς τις πιστώτριές του, για χρονικό διάστημα δέκα (10) μηνών (μετά το συνυπολογισμό στο χρονικό διάστημα της πενταετίας του χρονικού διαστήματος των 50 μηνών που προέβη σε μηνιαίες καταβολές ο αιτών σε εκτέλεση της εκδοθείσας προσωρινής διαταγής), αρχής γενομένης από την πρώτη ημέρα του πρώτου μήνα μετά τη δημοσίευση της υπ' αριθμ. 1922/2018 απόφασης του παρόντος Δικαστηρίου. Η δε αιτούσα υποχρεώθηκε με την ανωτέρω απόφαση στην καταβολή, εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνάς, για χρονικό διάστημα δέκα (10) μηνών (μετά το συνυπολογισμό στο χρονικό διάστημα της πενταετίας του χρονικού διαστήματος των 50 μηνών που προέβη σε μηνιαίες καταβολές η αιτούσα σε εκτέλεση της εκδοθείσας προσωρινής διαταγής), μηνιαίων

δόσεων συνολικού ύψους πενήντα (50,00) ευρώ, καταβλητέων εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός, αρχόμενων την πρώτη ημέρα του πρώτου μήνα μετά τη δημοσίευση της υπ' αριθμ. 1922/2018 απόφασης, προς τις καθ' ων πιστώτριές της και ειδικότερα: α) στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «.....», το ποσό των 48,28 ευρώ, β) στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 1,27 ευρώ και γ) στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 0,45 ευρώ. Επιπλέον, με την υπ' αριθμ. 1922/31.05.2018 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου υποχρεώθηκε η αιτούσα στην καταβολή των κάτωθι ποσών, ως ποσών διαφοράς μεταξύ του ποσού της μηνιαίας δόσης που κατέβαλε στα πλαίσια χορήγησης προσωρινής διαταγής και της ορισθείσας δόσης κατ' άρθρο 8 παρ. 2 Ν. 3869/2010 με την ανωτέρω απόφαση, τα οποία (ποσά) έπρεπε να καταβληθούν μέσα σ' ένα έτος από τη λήξη των καταβολών της ρύθμισης του άρθρου 8 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, εντόκως από το χρόνο έναρξης του έτους μέσα στο οποίο έπρεπε να καταβληθεί, με επιτόκιο αυτό των Πράξεων Κύριας Χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξανόμενο κατά 2,50 εκατοστιαίες μονάδες και ειδικότερα: α) στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «.....», το ποσό των 2.414,00 ευρώ, β) στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 63,50 ευρώ και γ) στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 22,50 ευρώ. Επιπλέον, επί της υπ' αριθμ. 1922/31.05.2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης δεν ασκήθηκε κανένα ένδικο μέσο (όπως προκύπτει από το υπ' αριθμ./....05.2023 πιστοποιητικό της Γραμματέως του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης). Οι αιτούντες συμμορφώθηκαν με την ως άνω απόφαση και ειδικότερα για τον μεν αιτούντα παρήλθε το χρονικό διάστημα των δέκα μηνών κατά το οποίο ρυθμίστηκαν τα χρέη του κατ' άρθρο 8 παρ. 5 με τον ορισμό μηδενικών μηνιαίων καταβολών, η δε αιτούσα κατέβαλε το παραπάνω ποσό των 50,00 ευρώ ανά μήνα επί δέκα (10) μήνες καθώς και τα κάτωθι ποσά της διαφοράς: α) στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «.....», το ποσό των 2.414,00 ευρώ, β) στην ανώνυμη

τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 63,50 ευρώ και γ) στην ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 22,50 ευρώ (βλ. βεβαιώσεις καταβολών της τέταρτης, έκτης και όγδοης των καθ' ων καθώς και άπαντα τα αποδεικτικά καταβολών και παραστατικά καταθέσεων προς την πέμπτη των καθ' ων). Από τα παραπάνω συνάγεται ότι οι αιτούντες εκπλήρωσαν την ορισθείσα από το Δικαστήριο υποχρέωσή τους περί καταβολής των ανωτέρω ποσών στις καθ' ων η αίτηση επί δέκα μήνες καθώς και του ποσού διαφοράς για την αιτούσα, στο πλαίσιο ρύθμισης των οφειλών τους. Για το λόγο τούτο πρέπει να πιστοποιηθεί η απαλλαγή των αιτούντων από κάθε υφιστάμενο υπόλοιπο οφειλών. Εξάλλου, από το γεγονός της μη εμφάνισης των καθ' ων πιστωτριών συνάγεται ότι αυτές εισέπραξαν τα ποσά που υποχρεώθηκαν οι αιτούντες να τις καταβάλουν, στο πλαίσιο της δικαστικής ρύθμισης των οφειλών τους και ως εκ τούτου, δεν έχουν έννομο συμφέρον να αντιδικήσουν στην αιτούμενη πιστοποίηση. Περαιτέρω, με την με αριθμό 1922/2018 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού εξαιρέθηκε της εκποίησης η κύρια κατοικία της αιτούσας, για τη διάσωση της οποίας υποχρεώθηκε στην καταβολή του συνολικού ποσού των 61.947,80 ευρώ, για χρονικό διάστημα 240 μηνών, ύψους έκαστης μηνιαίας δόσης 258,12 ευρώ, καταβλητέο εντός του πρώτου πενθημέρου εκάστου μηνός προς τις πιστώτριες ως εξής: α) προς την ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «.....», το ποσό των 249,22 ευρώ, β) προς την ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 6,56 ευρώ και γ) προς την ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «..... Α.Ε.» το ποσό των 2,34 ευρώ. Η καταβολή των μηνιαίων αυτών δόσεων ορίστηκε να ξεκινήσει την πρώτη ημέρα του πρώτου μήνα μετά τη δημοσίευση της ανωτέρω απόφασης, η δε αποπληρωμή του ανωτέρω ποσού ορίστηκε να γίνει εντόκως, χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου, με το κυμαινόμενο επιτόκιο, που ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδοτήσεως της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Πράγματι,

η διατύπωση της ανωτέρω απόφασης, κατά τη κρίση του Δικαστηρίου τούτου, είναι ασαφής και χρήζει ερμηνείας, καθόσον δεν διευκρινίζεται εάν το επιτόκιο θα πρέπει να υπολογίζεται στην εκάστοτε μηνιαία δόση ή στο συνολικό κεφάλαιο. Εδώ θα πρέπει να παρατηρηθούν τα εξής: Αναμφισβήτητα, βασικός στόχος του Ν. 3869/2010 ήταν η διάσωση της κύριας κατοικίας του υπερχρεωμένου δανειολήπτη, όπου αυτή υφίσταται. Επιπλέον, η επιλογή της εκούσιας δικαιοδοσίας, με το ευρύ ρυθμιστικό της πεδίο και τις πέραν του συζητητικού συστήματος εξουσίες που παρέχει στον δικάζοντα, σαφώς υποδηλώνει ότι απομακρυνόμαστε έστω ως ένα βαθμό από την τραπεζική ορολογία με τη στενή έννοια. Αλλά και ο ίδιος ο νόμος αναφέρει ότι οι μη εμπραγμάτως εξασφαλισμένες οφειλές σταματούν να εκτοκίζονται, πράγμα που δεν συνάδει με τα τραπεζικώς ισχύοντα. Θα πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι ο Νομοθέτης, ορίζοντας το ανωτέρω αναφερόμενο επιτόκιο ουσιαστικά είχε υπόψη του την μεταβαλλόμενη σε βάθος χρόνου αξία του χρήματος, ήτοι την αξία που θα είχε η ορισθείσα μηνιαία δόση στο πέρασμα των ετών, κατά τα οποία διαρκεί η υποχρέωση καταβολής του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, ήτοι μετά από 20 έως 35 χρόνια, ανάλογα με την περίπτωση. Ως εκ τούτου, και λαμβανομένου υπόψη του γενικότερου σκοπού του Ν. 3869/2010, όπως αυτός αποτυπώνεται από την αιτιολογική του έκθεση, κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα, ο οποίος είναι πρωτίστως η επανένταξη του υπερχρεωμένου πολίτη στην οικονομική και κοινωνική ζωή με την επανάκτηση της οικονομικής ελευθερίας που συνεπάγεται η εξάλειψη των χρεών που αδυνατεί να αποπληρώσει, θα πρέπει να διευκρινιστεί ότι το επιτόκιο θα υπολογίζεται στην εκάστοτε μηνιαία δόση που επιβλήθηκε από το Δικαστήριο, διότι μόνο έτσι εξυπηρετείται ο παραπάνω σκοπός του Νόμου. Εξάλλου, καθώς ο Νομοθέτης ρητώς πλέον ορίζει ότι ο οφειλέτης υποχρεούται να καταβάλει το μέγιστο της δυνατότητας αποπληρωμής του, η οριζόμενη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010 αποτελεί την οροφή και όχι τη βάση υπολογισμού. Αντίθετη ερμηνεία θα είχε ως αποτέλεσμα τον εκ νέου εγκλωβισμό του υπερχρεωμένου δανειολήπτη σε μία κατάσταση από όπου δεν θα

μπορούσε να απεγκλωβιστεί, με την καταβολή υπέρμετρων δόσεων πέραν των οικονομικών του δυνατοτήτων και καταστρατηγώντας το σκοπό και το πνεύμα του Νόμου.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω η υπό κρίση αίτηση θα πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως βάσιμη στην ουσία της, να πιστοποιηθεί η απαλλαγή των αιτούντων από το υπόλοιπο των αναφερομένων στην με αριθμ. 1922/31.05.2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης (διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας) - οφειλών τους λόγω κανονικής εκτέλεσης της υποχρέωσης που τους επιβλήθηκε με την τελευταία αυτή απόφαση στο πλαίσιο του άρθρου 8 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, να ερμηνευτεί η εν λόγω απόφαση, ως προς τον τρόπο εκτοκισμού της καταβλητέας για τη διάσωση της κύριας κατοικίας της αιτούσας μηνιαίας δόσης, όπως καθορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας και να διαταχθεί η σημείωση, κατ' άρθρο 320 ΚΠολΔ, της παρούσας ερμηνευτικής απόφασης στο πρωτότυπο της απόφασης, η οποία ερμηνεύεται, ως και η αναγραφή στα αντίγραφα ή αποσπάσματα της του αριθμού και της ημερομηνίας της ερμηνευτικής απόφασης. Παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας εκ μέρους των διαδίκων που δικάσθηκαν ερήμην δεν ορίζεται καθώς δυνατότητα άσκησης τέτοιας ανακοπής δεν παρέχεται από το νόμο (άρθρο 14 του Ν. 3869/2010). Δικαστική δαπάνη δεν επιδικάζεται σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 6 του ν. 3869/2010.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην των καθ' ων πιστωτριών.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΠΙΣΤΟΠΟΙΕΙ την απαλλαγή των αιτούντων από το υπόλοιπο των αναφερομένων στην με αριθμ. 1922/31.05.2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης (διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας) - οφειλών τους λόγω κανονικής εκτέλεσης της υποχρέωσης που τους επιβλήθηκε με την τελευταία αυτή απόφαση στο πλαίσιο του άρθρου 8 παρ. 2 του Ν. 3869/2010.

ΕΡΜΗΝΕΥΕΙ την με αριθμό 1922/31.05.2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, και δη το διατακτικό αυτής, ως προς την

διάταξη της για την διάσωση της κύριας κατοικίας της αιτούσας, κατά το ότι το αναφερόμενο σ' αυτήν επιτόκιο θα υπολογίζεται στην εκάστοτε μηνιαία δόση που επιβλήθηκε από το Δικαστήριο και όχι στο σύνολο του κεφαλαίου που ορίστηκε να καταβληθεί για την παραπάνω αιτία.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ τη σημείωση της παρούσας ερμηνευτικής απόφασης στο πρωτότυπο της ερμηνευόμενης απόφασης και την αναγραφή στα αντίγραφα ή αποσπάσματα της τελευταίας του αριθμού και της ημερομηνίας της ερμηνευτικής.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στη Θεσσαλονίκη στις 19 Ιουλίου 2023 σε έκτακτη και δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση, απόντων των διαδίκων και της πληρεξούσιας δικηγόρου των αιτούντων με την παρουσία της Γραμματέως.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

